

misbillige noget som helst Andet end Sagens Realitet, fordi der ikke foreligger Andet. Det har det ærede Medlem ikke været paa, og det behøver han heller ikke at gjøre, men naar han ikke har gjort det, vil jeg ikke atter og atter gjentage det Samme. Mine Udtalelser staa i Tidenden, man kan altsaa sammenligne mine Grunde der med dem, som det ærede Medlem ikke har anført, saa antager jeg, at der vil blive Klarhed i den Ting. Derimod maa jeg sige, at det har indret mig, at det ærede Medlem har taget denne Sag og fremsat den med saadan en Varme. Naar det ærede Medlem siger, at han tidligere har været saa naiv at tro, at naar Ministeriet provisorisk havde taget et Bidrag, som man vel her havde bestemt skulde være første Bidrag, saa vilde man ikke godkjende noget „andet Bidrag“, da han mente, at det saa var klart, at man derigjennem godkjendte de provisorisk tagne saa kan jeg ikke forstaa det. Det, det ærede Medlem nu siger, strider — som forøvrigt saa meget Andet — mod det ærede Medlems egen tidligere Fremgangsmaade. Det er ikke mere end nogle saa klar siden, at det ærede Medlem fulgte en stik modsat Fremgangsmaade og endog saa gik med til at stemme for et andet Bidrag af en meget værre Natur end det her foreliggende. Her foreslaa vi at give andet Bidrag til en Foranstaltning, som vi selv have givet første Bidrag til, og som vi endnu fastholde bør udføres, altsaa til en af Folkethinget given Bevilling, der ganske vist er benyttet, uden at de af Folkethinget foresatte Betingelser vare til Stede, men ikke imod Folkethingets Villie. Men i 1885 havde vi nægtet en Sag, og det ærede Medlem har selv derefter stemt for en Bevilling til Fortættelse deraf, skjøndt første Bidrag var taget provisorisk. Jeg har tilladt mig at gjøre opmærksom paa det ved adskillige Poster under Postvæsenet, og det ærede Medlem svarede ikke paa det, og det kan jeg forstaa. Jeg skal nu for at gjøre det mere forstaaeligt for andre ærede Medlemmer — det ærede Medlem huster det nok selv — erindre om, at i 1886—87 — altsaa det Aar, hvor hele Finantsloven blev negtet — tog Regjeringen provisorisk 74,000 Kr. til et nyt Fyrstib, men i 1887—88 bevilgede Folkethinget 100,000 Kr. til Udgift til samme provisorisk tagne Fyrstibs Fortættelse, og disse hundrede Tusinde Kroner stemte det ærede Medlem ogsaa for. Han stemte altsaa for det andet Bidrag til Noget, der var paa-begyndt provisorisk. Nu synes jeg, at naar det ærede Medlem har stemt for Fortættelsen af Udgifter, som fra Begyndelsen vare tagne

provisorisk, saa er det ikke saa heldigt nu at komme og søge at markere sit politiske Standpunkt, saaledes som han har gjort det, navnlig da det er meget værre at stemme for Fortættelsen af provisoriske Udgifter til Foranstaltninger, som ere tagne imod Folkethingets Villie, end for Fortættelse af dem, som ere tagne i Overensstemmelse med Folkethingets Mening. Jeg tror, at det nu er tilstrækkelig paavist, hvad Hold der er i den Protestpolitik, det ærede Medlem fører. For Resten er det min Mening, at det er til meget liden Nytte og til megen lidet Gavn for Sagen at komme ind paa disse Ting, men da det ærede Medlem saa stærkt har fremhævet det, saa har jeg maattet optage det paany. Hertil skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Berg: Jeg veed ikke, om den ærede Ordfører er vidende om, at naar han taler fra sin Plads og ikke fra en Plads, der ligger bekvemt for Tilhørerne i Salen, bliver der mange Sætninger, der undgaa maangt et opmærksomt Øre i Salen. Da jeg ikke føler mig forpligtet til, naar der er bekvemme Talerpladser, til at samle eller være med til at samle Kredse om Talerne, hvorved man forstyrre deres Opmærksomhed, der ikke danne saadanne Kredse, kan der være adskillige Bemærkninger, hvad jeg ogsaa tidligere har haft Leilighed til at se ved at se efter i Tidenden, som jeg ikke er i Stand til at svare det ærede Medlem paa, men det er da ogsaa usfordøent. Den ærede Ordfører mente angaaende det første Spørgsmaal, nemlig angaaende Universitetets Understudts Dækning, at det var en selvsølgelig Selvsølgelse, at naar Kapitalformuen var opbrugt, saa ophørte den Overenskomst, man sluttede i 1882. Deri tager den ærede Ordfører fejl. Man efterse i saa Henseende Tillæg B for 1881—82 Sp. 1065—66 — Fællesudvalgets Betænkning — og man vil da se, at der siges udtrykkelig: „Den eneste Mulighed for Overenskomst har vist sig at være den, at der gives Folkethingets Anmærkning den Tilføielse: „eventuelt ved et rentehærende opsigeligt Laan“, hvorved der tilsigtes udtrykkelig at give Ministeriet Valget mellem at tilvejebringe Dækningen af Universitetets Understud ved Realisation af Kapitalen eller ved det angivne Laan“. Der staa altsaa to Udveie aabne. Saanets Vel staa efter Overenskomsten af 1882 fuldstændig aaben. Hidtil har den høitærede Minister brugt Realisation af Kapitalformuen, idet han har givet Kommunitetet sine Obligationer og faaet Penge for dem. Nu begynder den anden Udvei, Saanets Udvei, og det